

Bài của Chủ Tịch
Thomas S. Monson

Hãy Êm Đi, Lặng Đi

Cách đây vài năm, vào một ngày nọ, sau khi đã làm xong công việc ở văn phòng, tôi cảm thấy có một ấn tượng mạnh mẽ phải đi thăm một góa phụ đang là bệnh nhân tại một nhà dưỡng lão ở Salt Lake City. Tôi lái xe thẳng đến đó.

Khi đến phòng bà, tôi thấy phòng bà trống không. Tôi hỏi người phục vụ ở đó có biết bà ở đâu không và được chỉ dẫn đến một khu vực ngồi chơi. Tôi tìm thấy người góa phụ hiền lành này ở đó đang trò chuyện với chị của bà và một người bạn khác. Chúng tôi cùng nhau trò chuyện vui vẻ.

Trong khi chúng tôi trò chuyện, có một người đàn ông bước vào cửa phòng để mua một lon nước ngọt từ máy bán nước ngọt. Người ấy liếc thấy tôi và nói: "Chà, ông là Tom Monson."

Tôi đáp: "Vâng." "Và anh trông giống như một người họ Hemingway."

Người ấy thừa nhận rằng mình là Stephen Hemingway, con trai của Alfred Eugene Hemingway, ông ấy là người đã phục vụ với tư cách là cố vấn của tôi khi tôi là giám trợ cách đây nhiều năm và là người tôi thường gọi là Gene. Stephen cho tôi biết rằng cha của anh cũng ở đây và đang hấp hối. Gene đã gọi tên tôi, và gia đình của anh đã muốn liên lạc với tôi nhưng không thể tìm ra số điện thoại của tôi.

Tôi cáo từ ngay lập tức và đi với Stephen lên phòng của cựu cố vấn của tôi, nơi mà những người con khác của anh cũng đang quy tụ lại, vợ anh đã qua đời một vài năm trước đó. Những người trong gia đình xem cuộc gặp gỡ của tôi với Stephen trong khu vực ngồi

chơi là một sự đáp ứng của Cha Thiên Thượng cho ước muốn lớn lao của họ rằng tôi sẽ gặp cha của họ trước khi ông qua đời và đáp ứng lời kêu gọi của ông. Tôi cũng cảm thấy rằng đây là trường hợp mà nếu Stephen không bước vào phòng tôi đang trò chuyện trong đó đúng lúc, thì tôi cũng không biết rằng Gene cũng đang ở đây.

Chúng tôi ban phước cho anh. Một tinh thần bình an tỏa lan. Chúng tôi có một cuộc trò chuyện thú vị, sau đó tôi ra về.

Buổi sáng hôm sau, một cú điện thoại cho biết rằng Gene Hemingway đã qua đời—chỉ 20 phút sau khi anh ấy đã nhận được phước lành từ con trai của anh ấy và tôi.

Tôi dâng lên một lời cầu nguyện cảm tạ thầm Cha Thiên Thượng về ảnh hưởng hướng dẫn của Ngài đã thúc giục tôi đi thăm viện dưỡng lão và dẫn tôi đến người bạn thân yêu của tôi là Alfred Eugene Hemingway.

Tôi thích nghĩ rằng ý nghĩ của Gene Hemingway vào buổi tối hôm đó—khi chúng tôi cảm nhận Thánh Linh, tham dự vào lời cầu nguyện khiêm nhường, và ban một phước lành của chức tư tế—đã lặp lại những lời được đề cập tới trong bài thánh ca "Thưa Thầy, Bão Tố Đang Hoàn Hành":

*Xin nán lại, ôi Đấng Cứu Chuộc được phước!
Xin đừng bỏ tôi một mình nữa,
Và với niềm vui tôi sẽ tới cảng được phước
Và nghỉ ngơi trên bãi biển hạnh phúc.*

Tôi vẫn còn yêu thích bài thánh ca đó và làm chứng về sự an ủi đến từ bài thánh ca đó:

*Cho dù biển cả đang nổi cơn thịnh nộ
Hoặc quỷ dữ hay loài người hay bất cứ điều gì đi nữa,
Cũng không thể nhận chìm chiếc thuyền là nơi
Đấng Chủ Tể của biển cả, đất và trời đang nằm ngủ.
Chúng sẽ đều sẵn sàng tuân theo ý Ngài:
Hãy êm đi, lặng đi.¹*

Qua nước mắt và thử thách, qua nỗi lo sợ và buồn phiền, qua nỗi đau khổ và cô đơn vì mất những người thân, thì có sự bảo đảm rằng cuộc sống là trường cửu. Chúa và Đấng Cứu Rỗi của chúng ta là bằng chứng sống cho điều ấy.² Lời của Ngài trong thánh thư là đủ cho chúng ta: “Hãy yên lặng và biết rằng ta là Đức Chúa Trời” (Thi Thiên 46:10). Tôi làm chứng về lẽ thật này.

GHI CHÚ

1. “Master, the Tempest Is Raging,” *Hymns*, số 105.
2. Xin xem Richard L. Evans, “So Let Us Live to Live Forever,” *New Era*, tháng Bảy năm 1971, 18.

GIẢNG DẠY TỪ SỨ ĐIỆP NÀY

Sứ điệp này có thể an ủi những người đã mất một người thân qua đời hoặc những người đang chống chọi với một thử thách. Ngoài sứ điệp của Chủ Tịch Monson ra, hãy cân nhắc việc chia sẻ một trong những câu thánh thư sau đây, dựa vào nhu cầu của những người các anh em giảng dạy: Gióp 19:25–26; 1 Cô Rinh Tô 15:19–22; Mô Si A 24:13–15; Giáo Lý và Giao Ước 122:7–9. Nếu được thúc giục, các anh em có thể làm chứng về sự bình an mà Đấng Cứu Rỗi đã ban cho các anh em trong những thử thách của mình.

GIỚI TRỂ

Xin Chữa Lành Tâm Hồn Tôi

Bài của Kelsey LeDoux

Vào ngày giỗ của anh tôi, tôi suy ngẫm về cuộc sống của mình kể từ khi anh ấy qua đời. Tôi không những nhớ tới nỗi đau vô ngần tôi đã cảm thấy mà còn

các phước lành Thượng Đế đã ban cho tôi.

Tôi chưa bao giờ hiểu được làm thế nào người ta có thể nói rằng cái chết của một người thân lại có thể mang đến các phước lành. Tôi không thể nào hiểu được làm thế nào tôi lại có thể có được niềm vui và lòng biết ơn về một điều đã làm tôi đau khổ vô ngần. Tuy nhiên, quan điểm của tôi đã hoàn toàn thay đổi vào một đêm nọ.

Tôi thức giấc giữa đêm khuya với lòng nặng trĩu nỗi đau buồn chưa từng có. Nỗi đau khổ tràn ngập châu thân tôi. Tôi quỳ xuống và nức nở dâng lời cầu nguyện lên Cha Thiên Thượng. Suốt cuộc sống của mình, tôi đã được dạy về Sự Chuộc Tội và quyền năng chữa lành kỳ diệu của Chúa Giê Su Ky Tô. Giờ đây đức tin của tôi đang được thử thách. Tôi đã thật sự tin không? Tôi cầu xin Cha Thiên Thượng chữa lành tâm hồn tôi. Nỗi đau quá lớn để tôi đối phó một mình.

Rồi một cảm nghĩ bình an, an ủi và yêu thương tràn ngập châu thân tôi. Tôi cảm thấy thể như Thượng Đế đã choàng tay ôm tôi và bảo vệ tôi khỏi nỗi đau khổ mãnh liệt mà tôi đã cảm thấy. Tôi vẫn còn nhớ anh tôi nhưng tôi đã có thể thấy được với góc nhìn khác. Có rất nhiều điều dành cho tôi để học được từ kinh nghiệm này.

Tôi biết tình yêu thương và sự bình an của Chúa là có sẵn. Chúng ta chỉ cần dự phần vào.

THIỆU NHI

Chọn Yên Lặng

Chủ Tịch Monson nói rằng khi chúng ta yên lặng và tôn kính, chúng ta có thể cảm nhận được sự bình an và đạt được một chứng ngôn vững mạnh hơn về Cha Thiên Thượng. Và Đức Thánh Linh có thể thúc giục chúng ta hữu hiệu hơn về những cách chúng ta có thể giúp đỡ những người khác.

Hãy viết xuống hay thảo luận với cha mẹ của các em về một cách các em có thể yên lặng. Rồi dành thời giờ ra trong tuần này để thử làm điều đó. Sau khi làm xong, các em có thể viết vào nhật ký của mình những cảm nghĩ và những thúc giục mình đã có.

Giúp đỡ người kém tích cực trở lại sinh hoạt

Thành tâm nghiên cứu tài liệu này, và nếu thích hợp, hãy thảo luận tài liệu này với các chị em phụ nữ mà các chị em thăm viếng. Sử dụng những câu hỏi để giúp các chị em củng cố các chị em phụ nữ của mình và làm cho Hội Phụ Nữ thành một phần tích cực trong cuộc sống riêng của mình. Để biết thêm chi tiết, xin mời vào trang mạng reliefsociety.lds.org.

Đức tin, Gia đình, Trợ giúp

Vị tiên tri của chúng ta, Chủ Tịch Thomas S. Monson, đã khuyến khích chúng ta phải “tìm đến cứu giúp những người cần sự giúp đỡ của chúng ta, và nâng họ lên trên con đường cao hơn và lối đi tốt hơn. . . . Đây là công việc của Chúa, và khi nào chúng ta làm việc cho Chúa thì chúng ta có quyền được Chúa giúp đỡ.”¹

Cách đây nhiều năm, LaVene Call và người bạn đồng hành giảng dạy thăm viếng của chị đi thăm một phụ nữ kém tích cực. Họ gõ cửa nhà và thấy một người mẹ trẻ đang mặc áo choàng tắm. Chị trông rất bệnh hoạn, nhưng chẳng bao lâu, họ nhận thấy rằng vấn đề của chị là rượu. Hai giảng viên thăm viếng ngồi xuống nói chuyện với người mẹ trẻ đang gặp khó khăn.

Sau khi ra về, họ nói: “Chị ấy là một người con của Thượng Đế. Chúng ta có trách nhiệm giúp đỡ chị ấy.” Vậy nên họ đến thăm chị ấy thường xuyên. Mỗi lần đến thăm, họ đều có thể thấy và cảm nhận được một sự thay đổi tốt lành. Họ mời chị ấy tham dự Hội Phụ Nữ. Mặc dù miễn cưỡng, cuối cùng chị ấy cũng đến tham dự thường xuyên. Sau lời khuyến khích, vợ

chồng và con gái của chị ấy tham dự nhà thờ. Người chồng cảm nhận được Đức Thánh Linh. Anh ấy nói: “Tôi sẽ làm những gì vị giám trợ đề nghị.” Giờ đây họ đang tích cực trong Giáo Hội và đã được làm lễ gắn bó trong đền thờ.²

Từ Thánh Thư

3 Nê Phi 18:32; Giáo Lý và Giao Ước 84:106; 138:56

Từ Lịch Sử của Chúng Ta

Việc giúp những người đã lầm đường lạc lối trở lại với phúc âm của Chúa Giê Su Kỵ Tô luôn luôn là một phần của việc làm một Thánh Hữu Ngày Sau và một thành viên trong Hội Phụ Nữ. Chủ Tịch Brigham Young (1801–77) nói: “Chúng ta hãy có lòng trắc ẩn với nhau, . . . và hãy để cho những người có thể thấy được hướng dẫn người mù cho đến khi họ có thể tự mình thấy được con đường.”³

Eliza R. Snow, chủ tịch trung ương thứ hai của Hội Phụ Nữ, đã nhìn nhận một cách biết ơn các nỗ lực để củng cố lẫn nhau của các chị em phụ nữ ở Ogden, Utah, Hoa Kỳ. Bà nói: “Tôi biết rõ rằng có rất nhiều điều đã được ban phát

[nói về sự phục vụ] mà không bao giờ được [ghi chép] vào sổ sách.” Nhưng khi nhận ra rằng sổ ghi chép trên thiên thượng được lưu giữ về việc làm của các chị em phụ nữ trong khi họ tìm đến những người có tấm lòng nguội lạnh, thì bà nói: “Chủ Tịch Joseph Smith nói rằng hội này được tổ chức để cứu rỗi con người. . . . Một quyển sách khác được lưu giữ về đức tin, lòng nhân từ, công việc thiện, và lời nói của các chị. . . . Không có điều gì bị bỏ quên cả.”⁴

GHI CHÚ

1. Thomas S. Monson, “Sự Kêu Gọi Phục Vụ Thiêng Liêng,” *Liahona*, tháng Năm năm 2005, 55, 56.
2. Thư gửi chủ tịch đoàn trung ương Hội Phụ Nữ của con gái của LaVene Call.
3. Brigham Young, trong *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), 107.
4. Eliza R. Snow, trong *Daughters in My Kingdom*, 83.

Tôi Có Thể Làm Gì?

1. Tôi có đủ tự tin để mời một chị phụ nữ kém tích cực tham dự buổi họp Hội Phụ Nữ với tôi không?
2. Các chị em phụ nữ tôi đang trông nom có cảm thấy thoải mái để đặt ra những câu hỏi cho tôi về phúc âm không?